

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Miért van a világban annyi rossz, annyi fájdalom, szenvedés? Miért romlanak el a dolgok, amik eredetileg jól indultak? Miért esik szét a körülöttünk lévő világ? Miért jutnak zsákutcába a terveink, vagy akár az életünk? – Néha mindannyian fel tesszük ezeket a nehezen megválaszolható kérdéseket, ahogyan Jézus Krisztus tanítványai is feltették maguknak kétezer évvel ezelőtt, nagypéntek után.

A tanítványok három évig voltak Jézus közvetlen közelében, elhagyták mindenüket, feladták korábbi életüket, munkájukat, megélhetésüket, hogy csatlakozzanak a Mesterhez, és kövessék tanító útjain. Átélték sok csodát, látták, ahogy Jézus betegeket gyógyít, halottakat támaszt fel, példabeszédeivel és tanításával vigaszt nyújt az embereknek, új célokat ad nekik, és egy jobb, boldogabb életre hívja őket, Isten országának építésére. Mindez örömmel töltötte el a tanítványokat, hiszen látták, hogy itt tényleg valami új születik, tényleg eljött közéjük a Megváltó, aki egy boldogabb és szebb világot épít velük együtt. Virágvasárnap, mikor Jézus kíséretében bevonultak Jeruzsálembe, a nép

ujjongott, éljenezte őket, úgy érezték, hogy révbe értek, munkájukat, fáradozásait siker koronázza. Aztán eltelt néhány nap, és minden megváltozott.

Nagycsütörtök éjszakáján Jézust elfogják, börtönbe vetik, kivallatják, megalázzák, kigúnyolják, leköpdösik és arcul ütik. Végül halálra ítélik, és a Golgotán keresztre feszítik. Jézus Krisztus, aki Mesterük volt, vezetőjük és példaképük, akivel az elmúlt három év alatt megélték azt a sok csodát és jót, akiben hittek, akiben bíztak, akitől útmutatást kaptak, megaláztatottan, szenvedések közepette meghalt.

A tanítványok úgy érezték, min-dennek vége, zsákutcába jutottak. Összeomlott körülöttük az a világ, amiben eddig hittek, az egész céltalanná és reménytelenné vált. Félelmükben szétszéledtek, elfutottak, elbújtak. Magukra zárták az ajtót, és csalódottsággal a szívükben azon gondolkodtak, mi volt ennek az egésznek az értelme? Olyan jól alakultak a dolgok, az emberek meggyógyultak, megtértek, hittek, miért kellett mindennek így véget érnie? A Mester, az élő Isten Fia, hogyan halhatott meg ily gyalázatos módon?

Áprilisi imaszándékunk

Add Uram, hogy a tanítványokhoz hasonlóan tudjunk örülni feltámadásodnak!

Közben odaértek a faluhoz, ahová tartottak. Úgy tett, mintha tovább akarna menni. De marasztalták: „Maradj velünk, mert eszeledik, és a nap már lemenőben van.” Betért hát, és velük maradt. Amikor az asztalhoz ültek, kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s odanyújtotta nekik. Ekkor megnyílt a szemük s felismerték. De eltűnt a szemük elől. „Hát nem lángolt a szívünk – mondták –, amikor beszélt az úton és kifejtette az Írásokat?” (Lk 24,28-32)

Miért történt mindez? Miért?

Gyakran feltesszük ezt a kérdést mi is, de az életünk miértjeire ritkán kapunk választ. A fájdalomink, szenvedéseink, nehéz élethelyzeteink értelmét akárhogy is keressük, nagyon ritkán találjuk meg. Világosság helyett sötétség nehezedik ránk, a szívünkben csalódottságot és fájdalmat találunk, akár a tanítványok. De a nagyheti történet nem itt ér véget, hiszen még néhány nap, és eljön

húsvét vasárnap hajnala, amikor a Jézus sírjához igyekvő tanítványok csak egy üres sírboltot találnak, és lassan elkezdik megérteni, hogy az Úr valóban feltámadt, és Jézus halála nem értelmetlen zsákutca volt, és nem a történet vége, hanem valami újnak a kezdete. Bár látszólag összeomlott minden, a fájdalomból, a szenvedésből, a halálból új élet fakadt, hiszen minden földbe hullott búzaszemnek el kell hálnia, hogy

termést hozzon.

Legyünk bármilyen nehéz élethelyzetben, adjon erőt ez a remény, húsvét reménye, hogy a mi szenvedéseinkből és fájdalmainkból is valami új születik, valami, amit még nem láttunk, még nem értünk, de hiszünk, hogy az elhaló búzaszemeket Isten termőre fordítja!

VG

mecses.vaciegyhazmegye.hu

Miért imádkozom?

Miért imádkozom? Mi vesz rá, hogy elvegyem más elfoglaltságtól az időt, és egyedül, mindenkitől elhúzódva csendben legyek, imádkozzak? Sokszor észre se lehet venni, hogy imádkozom, mert hangot nem adok ki, csak ülök, esetleg becsukom a szemem néha, és közben imádkozom. Kell ehhez bátorság? Igen! Sokszor nagyon is kell, mert sokan kigúnyolhatnak, megszólhatnak ezért: „Bolond ez (nem pont ezekkel a szavakkal)? Mit csinál? Nincs is Isten!”. Igen, kell bátorság ahhoz, hogy fel merjem vállalni, be merjem ismerni, a látszat ellenére időnként gyenge, magányos, kétségbeesett tudok lenni. Bár ilyet nem mondok barátaimnak, haverjaimnak, mert vajon bízhatok bennük? Mit szólnak hozzá, ha kiderül, minden keménységem ellenére mégis beismerem, szükségem van támaszra? Mit mondanak rólam, főleg a hátam mögött, ha kiderül, tudom és hiszem, hogy van Isten? Igen, és ehhez a nem látható Istenhez imádkozom, kérem a segítségét, hogy adjon erőt a lelkemnek, lelkiismeretemnek. Mert mindannak ellenére, amilyen vagyok, annyi jó is van

bennem, ami emberré tesz. Keménynek kell lenni. Aki nem kemény, a többiek a földbe döngölik. Verseny van, csak a győztes a nyerő. Aki nyer, azt dicsőség, siker veszi körül. A család, barátok, haverok is elvárják a folyamatos sikereket, pénzt, hatalmat.

Aztán egyszer csak eljön a pillanat, amikor egyedül vagyok, és arra gondolok, mi lesz, ha lebetegszem, ha nem lesz körülöttem senki, ha közeleg a halálom? Akkor is itt lesznek a tapsoló barátok, haverok, siker? Avagy ugyanúgy egyedül leszek, mint most, csak járatom az agyam, hogy az egyetlen, akihez fordulhatok, aki mindig velem volt, akire ezután is számíthatok, az egyedül Isten? Igaz, nem oldja meg a gondjaimat úgy, ahogy azt szeretném! Nem, valóban nem úgy oldja meg, hanem valahogy másként segít, ha kérem! Mert kérnem kell! Kérés nélkül csak hallgat, és figyel rám. Kérésemet ima formájában tehetem meg, és akkor megtapasztalom azt a békét, ami csak ilyenkor vesz körül. Béke, nyugalom, és igen, szeretet van a lelkemben. Olyan ritkák ezek a

csodálatos pillanatok. Pedig csak és kizárólag tőlem függ, hogy gyakrabban is részem legyen benne. Csak bátornak kell lennem. Bátornak, hogy merjek imádkozni, merjek Isten elé térdelni! Mert a térdeléshez kell csak az igazi bátorság, és az imához! Akkor vagyok igazán bátor, amikor merek gyengének látszani! Amikor imádkozom, megszűnik körülöttem minden nehézség, gond, ilyenkor boldog vagyok.

Mit jelent nekem az imádság? Mindent!

KT

„Az Istennel való társalkodás önmagában véve a legédesebb és legkellesebb valami, abban nyoma sem lehet a keserűségnek” (Alkantarai Szent Péter)

Ne aggódjatok tehát a holnap miatt...

„Azt mondom ezért nektek: Ne aggódjatok életek miatt, hogy mit esztek vagy mit isztok, sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök! Nem több az élet az edednél s a test a ruhánál? Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem gyűjtenek – mennyei Atyátok táplálja őket. Nem többet értek ti náluk? Ugyan ki toldhatja meg életét csak egy könyöknyivel is, ha aggodalmaskodik? Hát a ruházat miatt miért nyugtalankodtok? Nézzétek a mezők liliomait, hogyan nőnek: nem fáradoznak, nem szőnek-fonnak, mégis, mondom nektek, még Salamon sem volt dicsősége teljében úgy felöltözve, mint egy ezek közül. Ha a mezei virágot, amely ma virít, holnap pedig a kemencébe kerül, így öltözteti az Isten, akkor beneteket, kishitűek, nem sokkal inkább? Ne aggodalmaskodjatok hát, és ne kérdezzétek: Mit eszünk, mit iszunk? Ezeket a pogányok keresik. Mennyei Atyátok tudja, hogy ezekre szükségetek van. Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá! Ne aggódjatok tehát a holnap miatt, a holnap majd gondoskodik magáról! A mának elég a maga baja.” (Máté 6,25-34)

Máté nagy hangsúlyt fektet Jézus tanításaira, ezt hangsúlyozva és megerősítve, evangéliumát öt nagy beszéd köré csoportosítja, melyek közül a hegyi beszéd az első. Ezt a beszédet Jézus valahol Kafarnaum közelében mondja el hatalmas hallgatóság előtt. A beszéd fő mondanivalója az, hogy megismertesse mindazt az emberekkel, ami által Isten gyermekeivé lehetünk.

Ebben az evangéliumi részben Máté apostol Jézus gondviseléssel kapcsolatos példabeszédét tárja elénk, melynek rövid jelentése az, hogy az emberek bízzanak Istenben, merjék teljes egészében, bátran Istenre bízni magukat. Azért születünk meg, mert Isten azt akarta, hogy ez így legyen. Ha megadta nekünk az életet, meg fogja adni az élethez szükséges dolgokat is, úgy, mint ahogy a madaraknak az élelmet, vagy a virágoknak a szép ruhát. Felhívja a figyelmet, hogy az ember életének nem az a lényege, célja, hogy mint az állatok, csupán a létfenntartás nehézségeivel foglalkozzon, hanem lássa, élvezze, élje meg az élet szépségeit, elsősorban az Isten országát és annak igazságát. Az összes egyéb szükséges dolgot – ha így teszünk – Isten meg fogja adni nekünk.

Rávilágít arra, hogy mi emberek, az Istenhez képest milyen semmik vagyunk, és mint ilyenek, Isten nélkül úgysem tehetünk semmit. Minden Tőle származik, mindent Ő teremt meg és bízunk Őrá magunkat nyugodt szívvel, mert Isten gondoskodik rólunk, ha nem vagyunk kishitűek.

Rólam is gondoskodott sokáig, még akkor is, amikor én nem foglalkoztam Vele, nem figyeltem a hívására, nem érdekelt, hogy milyen a kapcsolatunk. Ennek ellenére Ő gondoskodott rólam, sőt – most már látom – annyit adott, hogy jutott belőle másoknak is. Igaz, sokszor figyelmeztetni próbált, hogy az az út, amelyen járok nem a helyes út. Próbált finoman figyelmeztetni, próbált keményen felszólítani, így utólag látom, hogy még példát is próbált elém állítani, de olyan szinten elégedett

voltam magammal, a saját teljesítményemmel, hogy elbizakodottságomban nem vettem észre ezeket a jeleket, jelzéseket... sajnos. Mindenem megvolt, a lényegét kivéve: Isten országa és annak igazsága... ennek keresése... egyszóval Isten!

De a fontossági sorrend megfordult, mert Isten az egyik legkeményebb figyelmeztetést küldte nekem. Elhagytam Őt, de – hála Neki – csak egy kis időre. Elvesztettem mindent és sok mindenkit, akik és akik fontosak voltak számomra. Apámat, anyámat, barátaimat, a házamat, a földeket, a pénzem, autókat, ékszereket... Mindent és majdnem mindenkit. Börtönbe kerültem, így még a családomtól, gyermekeimtől és a feleségemtől is elszakadtam... De itt, mint az elveszett bárány, amikor előkerül, vagy a tékozló fiú, amikor hazatér, újra visszataláltam Istenhez. Hála az Úrnak! Érzem, hogy megbocsátott, érzem, hogy megért és kezdem érezni, hogy szépen lassan, az Ő segítségével újra lábra fogok tudok állni. Nem aggódom már túlságosan azon, hogyan lesz majd a szabadulásom után, mert tudom, hogy Isten velem van és segíteni fog mindenben. Nagyon hálás vagyok azért, hogy újra és igazából Isten gyermekének mondhatom magam. Megtaláltam az igazságot, Istent, és soha többé nem akarom elhagyni!

CsZ

Bruno Ferrero – Ahol az ég és a föld ölelkezik

Két szerzetes a kolostori könyvtár egyik régi írásában olvasta, hogy valahol a világ végén létezik egy hely, ahol az ég és a föld összeér. Elhatározták, hogy útra kelnek és ők bizony megkeresik azt a helyet. Azt is megfogadták, hogy vissza sem térnek mindaddig, amíg meg nem találják. Beutazták szinte az egész világot, átvészelték számtalan veszedelmet, elviseltek minden kínzó nélkülözést és áldozatot, ami egy ilyen, a világnak sok vidékét érintő úttal jár. Nem kerülhették el azt az ezernyi csábító kísértést sem, ami az embert el akarja téríteni eredeti céljától. Ők mindezen diadalmaskodtak. Tudták, hogy azon a helyen, ahová törekedtek, egy ajtóra fognak

találni: elég, ha azon csak kopogtatnak, és máris az Istennel találják magukat szemtől szembe. Rá is találtak az ajtóra. A szívük a torkukban dobogott, de minden késlekedés nélkül kopogtattak az ajtón. Az lassan kitárult. A két szerzetes remegő lábakkal belépett és... mindkettő a saját cellájában találta magát, otthon, a kolostorban.

Egy nap, midőn tudós vendégeket fogadott, Mendel di Kozk rabbi azzal ejtette őket bámulatba, hogy minden kertelés nélkül nekik szegezte a kérdést: „Hol lakik az Isten?” Azok nevettek rajta: „Mi nem jut eszedbe? Hát nem hirdeti az egész világ az Ő

dicsőségét?”

A rabi maga adott választ a kérdésre.

„Az Isten ott lakik, ahová beengedik.”

Íme, ami leginkább számít: beengedni magunkhoz az Istent. De őt csak oda engedhetjük be, ahol vagyunk, ahol valóban vagyunk, ahol élünk, ahol hitelesen élünk.

„Az ajtónál állok és kopogtatom.” – mondja a Biblia Istene. Ma kinyitod neki az ajtót?

(Forrás: Bruno Ferrero: Ami fontos: a rózsa... Don Bosco Kiadó, 2009. - Közzétéve a Don Bosco Kiadó engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

Beszámoló a Mécses családi beszélőről

Eljött a nap, ma december 10-e van, a Mécses Szeretetszolgálat által szervezett családi beszélőm Vácon. Kilenc órai kezdéssel a Váci Püspök tartott egy rövid szentmisét, ezáltal szólt a családomhoz és hitre biztatta őket. Énekeltünk és közösen imádkoztunk, négyen jöttek hozzám, a családom, a legféltettebb kincseim. Erre a beszélőre hozhatnak ételt, italt, amit együtt fogyasztunk el, családias hangulatban. Engem ami igazán megérint, az együtt való imádkozás a családommal, és a katolikus közösség összetartó ereje. Nagyon nagy erőt adott ez a családi beszélő. Ezután sokkal könnyebb előre tekintenem. Lehetőségünk volt személyes családi fotókat készíteni, amiket meg is kaptunk. Nagyon jól éreztem magam ebben a katolikus közösségben és remélem lesz még rá lehetőségem, hogy újra átéljem e csodás napot. Köszönöm a bejövő szolgálatnak minden munkáját és a vezetőségnek, hogy ezt lehetővé tették számomra.

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyszegye.hu

Májusi imaszándékunk

Uram, taníts minket imádkozni!

Történt egyszer, hogy valahol éppen imádkozott. Mikor befejezte, egyik tanítványa kérte: „Uram, taníts minket imádkozni, mint ahogy János is tanította imádkozni tanítványait.” Erre így szólt hozzájuk: „Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Atyánk! Szenteltesd meg a te neved. Jöjjön el a te országod. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Bocsásd meg vétkeinket, mert mi is megbocsátunk minden ellenünk vétkezőnek. És ne vigy minket kísértésbe.” (Lk 11,1-4)